

AZ IDŐK KEZDETÉN

A TEREMTÉS

Az idők kezdete előtt csak a kavargó semmi volt, sötét és kietlen föld, komor és élettelen víz, és a vizek fölött az Isten lelke lebegett.

– Legyen világosság! – mondta első szavával Isten.

És világosság lett, s a fény elvált a sötétségtől. Ez volt Isten munkája az első napon.

Megalkotta ezek után Isten az eget, hogy a felső vizeket különválassza az alant lévőktől, ezt mívelte a második napon.

A harmadik napon az alanti vizeket egy helyre gyűjtötte, hogy tengert formáljanak, így másutt előtűnt a föld száraz színe. A földön pedig Isten szavára gyenge fű sarjadt, bokrok és gyümölcsöt hozó fák nőttek nemük és fajtájuk szerint.

Ismét szólott Isten, és kigyúlt az égen a Nap, a Hold és a csillagok sok-sok ezre, hogy amaz nappal, emezek pedig éjszaka adjanak világosságot. Történt pedig mindez a negyedik napon.

Hogy eljött az ötödik nap, megalkotta Isten a vizek állatait, nagyokat és kicsinyeket, számtalan nemét a földön futó barmoknak és csúszó-mászó állatoknak, és benépesítette a levegőt repdeső madarakkal.

– Szaporodjatok és sokasodjatok, töltsétek be a vizet, a földet és a levegőt! – mondotta, és megáldotta minden lelkes és lelketlen teremtményét.

A hatodik napon végül embert teremtett, a maga képére és hasonlatosságára, hogy ura legyen a teremtésnek: férfinak és asszonynak teremtette őt.

Hat napon át fáradozott Isten, és amikor látta, hogy tökéletes, amit alkotott, a hetedik napon megpihent az ő munkájától.

Az ember teremtése pedig így történt:

Isten a föld porából embert gyúrt, és az orrán át éltető lelket lehelt belé. Férfit teremtett elsőként, és Ádámnak nevezte el őt, mivelhogy földből alkotta meg. Ádámot az Éden kertjébe helyezte, amelyet négy folyó öntözött; a kert fái kívánatos gyümölcsöktől roskadoztak. Elvezette Isten Ádámot a kert közepére, ahol két különösen szép fa állott, az élet fája meg a jó és gonosz tudásának a fája.

– A kert minden fájáról bátran ehetsz, de ne merj szakítani a jó és rossz tudásának fájáról – intette Ádámot Isten –, mert ha eszel gyümölcséből, bizonyal meghalsz!

Ádám pedig szent félelemmel tekintett a fára, és nem érintette annak gyümölcsét.

Látta Isten, hogy egyedül van az ember a nagy és gazdag kertben, és megsajnálta őt.

Elébe vezette teremtett állatait, és Ádám rendre nevet adott mindnek, de magához illő társat egyet sem lelt közöttük. Isten ekkor mély álmot bocsátott rá, álma közepette kivette egyik oldalbordáját, s helyét hússal töltötte ki, a bordából pedig asszonyt formált.

– Ez már test a testemből, és csont a csontomból – mondotta Ádám örömmel, amikor álmából felserkent, és meglátta a szépségében sugárzó lényt –, ő lesz az én asszonyom, minden embereknek anyja.

És Évának nevezte el őt.

Isten pedig őket is megáldotta:

– Szaporodjatok és sokasodjatok, töltsétek be a föld színét, és hajtsátok uralmatok alá a víz, a föld és a lég minden állatait!

Ádám és Éva gyakran Istennel járták a keretet, és teremtőjük társalkodott velük.

A BŰNBEESÉS

Történt egy napon, hogy az asszony a tiltott fához lépett, gyümölcsét szemlélgette, és az isteni tilalom okán töprengkedett.

– Miért nem szakítasz a gyümölcsből? – szólott egy hang a fa lombjai közül.

Éva nem tudta, ki szól, hisz a magáén és Ádámén kívül csak Isten hangját hallotta addig.

– Ki vagy te, aki a fa lombjaiból szólasz? – kérdezte.

Nyúlánk testű állat tekergőzött elő a levelek közül. Éva utálatosnak látta az állatot, és már-már azon volt, hogy megfutamodik, de amaz így szólott hozzá:

– Ne fuss, és ne félj tőlem, te szépséges teremtmény! Én a kígyó vagyok, és jót akarok neked!

Éva megállt, és a kígyó hangja kellemes volt a fülének.

– Azért nem szakítok a fa gyümölcséből – felelte –, mert Isten megtiltotta nekünk. Azt mondotta, hogy halálnak halálával halunk meg, ha megízleljük.

– Dehogyan haltok meg – felelte a kígyó. – Tudja jól a ti istenetek, miért tiltott el tőle! Ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, akárcsak ő, tudói jónak és gonosznak!

Ádám ekkor lépett oda, és megütközve kérdezte.

– Kivel beszélsz te, asszony?

Mert nem látott semmit a fa lombjában, a kígyó nem mutatta magát. Éva pedig elmondta, amit a kígyótól hallott, és unszolta férjét, ugyan szakítson a fáról.

– És ha a kígyó hamisat szolt? – kérdezte Ádám újfent.

– Miért tette volna? – kérdezte vissza Éva.

– És nézd, mily kívánatos a gyümölcs! Miért alkotta volna teremtőnk, ha nem azért, hogy valakinek étke legyen?

E szókkal az asszony leszakította a fa egyik gyümölcsét, megízlelte, majd urának nyújtotta. Az is evett belőle.

És amint a kígyó ígérte volt, azon pillanatban megnyílt a szemük. Egymásra néztek, és meglátták, hogy mezítelenek, ami addig nem ötlött szemükbe. Ismeretlen gerjedelmet éreztek eláradni testükben. Szemüket a földre sütötték, és addig nem is tekintettek egymásra, amíg fügefafa leveleiből kötöt nem fűztek, hogy ágyékukat elfedjék.

Eljött az alkonyi hűvösség órája, ilyenkor szokott Isten sétára indulni a kertben, és ők máskor boldogan vele tartottak. Most azonban félelem fogta el őket, és elrejtöztek a fák közt.

– Ádám, hol vagy? – hallották Isten szólítását. – Felelj, Ádám, hol rejtőzködöl?

– Itt vagyok, Uram – szolt Ádám remegő hangon rejtékében. – Mezítelen vagyok, és asszonyom is, ezért rejtőztünk el, amikor szavadat hallottuk.

Isten megállt előttük, és végignézett rajtuk.

– Ugyan ki mondta neked, hogy mezítelen vagy? – kérdezte Ádámtól átható tekintettel. – Avagy ettél a fáról, amelytől tiltottalak?

– Az asszony adott nekem a gyümölcsből – mentegette magát Ádám.

– Engem a kígyó szava ámított el – védekezett Éva, és a fára mutatott.

Isten intésére a kígyó alázatosan lekúszott a fáról.

– Téged megátkozlak – fordult hozzá Isten –, hasadon csúszol ezentúl, és a föld porát eszed, ellenséged lesz az ember, aki széttiporja fejedet, amíg te sarka után leselkedel!

– Te pedig, asszony, kínnal fogod szülni gyermekedet, és a te férjed fog uralkodni felettéd!

– És te, Ádám, akit a teremtés urává tettelek, ezután keserves munkával kényszeríted ki a földből, amit eddig ingyen adott neked; homlo-

kod verítékével eszed kenyeredet, amíg csak vissza nem térsz a földre, amelyből alkottalak!

Ily szigorú szavakkal szólott Isten, és miután bőrruhákba öltöztette őket, kiűzte az emberpárt az Éden kertjéből a pusztaságba. Ott töltötték az éjszakát, a kopár földön kuporogva. Reggel visszatértek boldog életük színhelyére, mert remélték, hogy Isten haragja engedett, de a kapuban sugárzó arcú égi lények vigyáztak lángoló karddal, és elállták útjukat. Megértette ebből Ádám és Éva, hogy magukra maradtak.

AZ ELSŐ GYILKOSSÁG

Istennek még átkából is fakadhat áldás. A magára hagyatott ember felismerte erejét, munkájával elhódított egy darabot a kopár pusztából, fűvet és fákat sarjasztott rajta, és ehető plántákat kényszerített elő a földből. Szelíd barmok legelték a gyér fűvet, és tejjüket meg húsukat adták az ember szerény asztalára.

Ádám és Éva csakhamar engedtek a vágyódásnak, amit a tiltott gyümölcs élvezete ébresztett bennük: átokból fakadt áldás lett az is, hogy a férfi és az asszony egy testté lehettek, mindkettőjük gyönyörűségére. Éva hamarosan gyermeket fogant méhében, és kínban, vérben hozta a világra az első embert, aki férfi magjából és asszony testéből lett. Káinnak ne-

vezték el az újszülöttet. Mire fordult az év, újabb csecsemőt ringatott minden embernek őszanya, és a kicsiny az Ábel nevet kapta.

Káin felserdülvén a földművelés mesterségét tanulta el atyjától; kemény és mogorva ember lett, aki ekével, kapával és sarlóval adta erejét a földnek, hogy termést sarjasszon belőle. A kedves és szelíd Ábel juhokat terelgetett, fejte és nyírta őket.

Isten, akinek haragja az ember iránt engedett a kiűzetésük óta, olykor meglátogatta őket. Ilyenkor Káin és Ábel ajándékokat hoztak elébe, a földművelő a termésnek és gyümölcsseinek legjavát, a pásztor pedig elsőszülött kicsiny bányát és leölt birkának a kövérjét. Isten nyájasan fogadta Ábel kezéből

az ajándékot, de Káinéra nem tekintett, el is fordult tőle. Káint elöntötte a harag, és szívében gyűlölet ébredt testvére iránt. Isten látta ezt rajta, és figyelmeztette:

– Ha bűnösöt gondolsz csak, a bűn máris ajtód előtt ólálkodik, és meg akar kaparintani, de te legyőzheted.

Káin azonban nem hallgatott a szóra. Egy nap a mezőre csalta Ábelt, mondván, hogy egy elkóborolt juhát látta a földjén, és amikor távol voltak szüleik házától, husángot ragadott, és Ábel fejére sújtott vele. A pásztor lerogyott, mint a letaglózott jószág, kiömlő vérével beitta a föld. Káin nézte, várta, hogy megmozduljon; aztán komoran elindult szállása felé. Útközben Isten eléje állt, és megkérdezte:

– Hol van Ábel, a te testvéred?

Káin mogorván felelte:

– Tudom is én! Őrzője vagyok talán a testvéremnek?

De Isten keményen tekintett reá.

– Mit tettél, Káin? Öcséd kiontott vére hozzá-
m kiált a földből! Légy átkozott, a föld ne adja meg neked termését, és bujdosó számkivetett légy minden napjaidban!

Káin lehorgasztotta a fejét.

– Elviselhetetlen büntetést mértél rám, uram. El kell bujdosnom színed előtt, s aki rám talál, megölhet.

– Nem úgy! – mondta Isten. – Szenvedéseid nem érhetnek véget oly könnyen és hamar! Bélyeget ütök homlokodra, hogy mindenki lássa, és meg ne merjen ölni, mert hétszerezesen bűnhődik érte!

És Káin vette feleségét, és elbujdosott Nód földjére, az Édentől keletre. Gyermekei, azok gyermekei és unokái megsokasodtak ama földön.

Ádám és Éva szomorú szívvel adták a földnek másodszülöttük tetemét, elsőszülöttjük nevét pedig nem ejtették ki többé. Ádám minden reménysége ezután harmadik fiában, Szétben volt, aki istenfélő emberré nőtt; amikor eljött ideje, ő is nemzett fiaikat és lányokat. Elsőszülött fia, Énós hasonlóképp tett, mint atyja, s az ő elsőszülöttje is azonképpen, és így történt ez kilenc nemzedéken át. Ádám-tól az ő kilencedízig való sarjáig, Noéig igen hosszú életet adott Isten az embereknek, akiket ősatyáknak is nevezünk. Ádám kilencszázharminc esztendő-t élt, amíg lelkét visszaadta Istennek. Hasonló kort ért meg legtöbb utódja, Matuzsálem pedig, aki hetedik nemze-

dék szerinti sarja volt, kilencszázhatvankilenc esztendő t számolt halálakor. Egyedül Énók, Matuzsálem atyja töltött mindössze

háromszázhatvanöt évet a földön, de ő nem látott halált, mert annyira Istennek tetsző életet élt, hogy Isten élve magához emelte.

A VÍZÖZÖN

Elmúltak évszázadok és évezredek, az emberek sokasodtak a föld színén. Városokat emeltek, mesterségeket ötlöttek ki, és hovatovább elteltek önnön erejüknek tudatával.

Ekkoriban történt, hogy Isten fiai is a földre jöttek. Meglátták, mily szépek az emberek leányai, és aki megtetszett szívüknek, bementek ahhoz, és asszonyukká tették. Gyermekeket szültek az ember lányai az égi jövevényeknek, és hatalmas lett az ő szülötteik termete. Óriások voltak ezek, hírneves hősök a csatákban, és tetteikről még sokáig regéltek a földön.

Hanem ahogy az emberek szaporodtak, úgy sokasodott meg közöttük a gonoszság is. A Szét nemzetségéből valók fiai idővel feleséget vettek maguknak Káin fajából, azok közül, akik a gyilkos Káin magvából eredtek. Megromlott, ami egykor jó volt az emberben, gőg és gyűlölködés fészkelte a szívükbe, gonosz utakon jártak, és kezük erőszakosságot cselekedett.

Látta Isten mindezt, megszorodott a szíve, és megbánta, hogy embert teremtett a földre.

Élt akkoriban egy igaz ember, aki semmi gonoszat soha nem mívelt, és kedves volt Isten előtt. Noé volt ő, Lámech fia. Kora az ötszáz esztendő is meghaladta már, amikor három fiút nemzett, Sémnek, Hámnak és Jáfetnek nevezte őket.

Isten pedig így szólt egy napon Noéhoz, aki kedves volt előtte:

– Megbántam, hogy embert teremtettem a földre. Szíve telve van álnoksággal és undoksággal, minden gondolata gonosz, és a keze csak erőszakosságot cselekszik. Elvégeztem ezért, hogy pusztító vízözönt bocsátok a földre, hogy az embert elveszejtsem, s vele a föld és lég minden állatait. Te azonban kegyelmet leltél előttem, s nem halsz meg, sem a te feleséged, sem a fiaid és azok feleségei. Építs hát nagy bárkát, ahogy elődbe írom: legyen háromszáz könyök a hossza, ötven könyök a szélessége, és harminc a magassága. Cédrusfából építsed, és kívül-belül vond be szurokkal; rekeszeket ácsolj bévül, és hagyj ablakot rajta fentről mérve egy könyöknyire. Ácsolj benne alsó, középső és felső emeletet, a bejárása oldalt legyen. Minden állatból, amely a

földön fut és mászik, avagy a levegőben röpül, egy hímet és egy nőtényt vígy magaddal, hogy ki ne vesszenek a földről; a tiszta állatokból azonban hetet-hetet vegyél. Halmozz fel bárkában eleséget, ami magatoknak és az állatoknak elegendő. Ama napon pedig, amelyen megindulnak az ég és a mélység vizei, hogy elnyeljék a földet, menj be a bárkába házad népével, hogy megmenekedjete a pusztulástól.

Noé pedig úgy cselekedett, ahogy Isten meghagyta neki. Fiaival együtt megácsolta a hatalmas bárkát, fáradságosan összegyűjtötte a föld és a levegő állatait páronként, és a bárkába vitte őket. A romlott nemzedék fiai álmélkodtak szorgoskodása láttán. Noé intette őket, hogy hagyják el bűnös utaikat, mert Isten el fogja pusztítani a világot, de mindenki kinevette és kigúnyolta őt meg fiai munkálkodását.

Eljött pedig a nap, amelyről Isten szólott, épp Noé életének hatszázadik esztendejében. Megnyíltak az ég csatornái, kiáradtak a folyók, és vizek fakadtak fel a mélységből. Noé és háza népe a bárkába vonult, Isten pedig berekesztette mögöttük az ajtót.

És negyven napon, negyven éjen át özönlött az eső. A megáradt víz felemelte a bárkát, és az a hullámokon ringatózott. Mindegyre emelkedett a víznek árja, benyelte a városokat és mezőket, majd elborította a hegyek lejtőit és tetőit. Amikor már a legmagasabb csúcsokat is benyelte, még tizenöt könyöknyit áradt; akkor megállt a növekedése.

Százötven napig borította víz a földet, ember és állat mind egy szálig odaveszett benne. Akkor Isten megelégette a pusztulást, és a víz apadni kezdett. A hetedik hónap tizenhetedik napján a bárka nagyot zöckent, és nem úszott tovább: megfeneklett az Ararát hegy csúcsán. A tizedik hónapban már a többi hegyek csúcsai is előtűntek a víz alól.

Negyven nap múlva Noé kibocsátott a bárkából egy hollót, de az visszaszállt: nem talált száraz helyet. Azután galambot küldött útra, de a galamb is visszatért, mert a földet még víz borította. Hét nap múlva ismét kibocsátotta Noé a galambot, és az, íme, olajfaágat hozott a csőrében, amikor visszaröpült. Újabb hét nap múltán megint csak kiröppentette Noé a galambot, de az már nem tért vissza hozzá. Ebből tudták meg a bárka utasai, hogy felszáradt a föld.